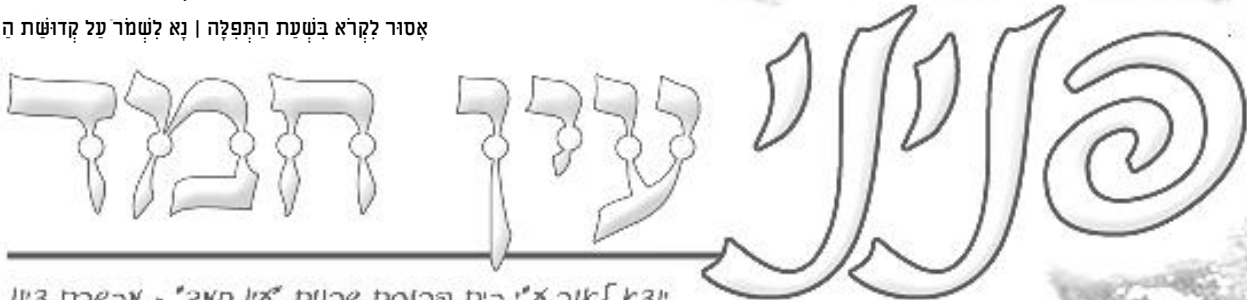

פְּרֻשַׁת מְשֻׁפָּטִים | תשע"ח

אָסוּר לְקַרְא בְּשִׁעַת הַתְּפִלָּה | נָא לְשׁוּמַר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלוּיָן

יִצְחָק אֶלְאָוֶר ע"י בֵּית דִּבְכַסְיַת שְׁכֻנַּת עֵין חוֹמָה - אֲבִשְׁרַת צִיּוֹן

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פְּרֻשַׁת מְשֻׁפָּטִים – לְכַף אֶת יְצִרוֹ עֲדִיף

"כִּי תִרְאֶה חֲמוֹר שֶׁנֶּאֱכָר רֵבִץ תַּחַת מִשְׁאוֹ וְחִדְלָתָּ מֵעֲזֹב לוֹ עֲזֹב תִּעְזֹב עִמּוֹ"

(שמות כג, ה)

משאו, ומצד שני חמור שצריכים להטעין אותו- איזה מהם קודם?

הגמרא במסכת בבא מציעא (לג ע"ב) מלמדת אותנו, שמצווה קודם לפרוק מהחמור הרובץ תחת משאו וסובל, וכך למנוע ממנו צער בעלי חיים, ורק לאחר מכן לטעון את החמור שמשאו נפל.

לכאורה השכל הישר אומר, שכך צריך לנהוג תמיד- פריקה לפני טעינה, מפני צער בעלי חיים.

ובכל זאת אומרת הגמרא, שלפעמים הטעינה קודמת לפריקה. באיזה מקרה יש להקדים את הטעינה לפריקה? "אוהב לפרוק ושונוא לטעון- מצווה בשונוא".

כלומר, אם בעל החמור שצריך עזרה לטעון את המשא על החמור הוא שונוא שלי, ואילו בעל החמור שצריך סיוע לפרוק את המשא מעל גבו של החמור הוא אוהב שלי- מצווה קודם כל לסייע לשונוא שלי ולטעון. למרות שיש כאן עניין של צער בעלי חיים.

מדוע? אומרת הגמרא כדי "לכוף את יצרו", כלומר לכוּפֵף את היצר הרע שמסרב לסייע לשונוא, וזה עדיף על צער בעלי חיים. כי יש כאן צער בעלי חיים גם על האדם, שיש לו שנאה בלב, רחמנות עליו... והוא קודם לחמור.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסו שליט"א
חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן גורג'יה	העלון מוקדש לעילוי נשמת מרים בת שרה ע"ה	רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר ויליד אלחנן רפאל בן איריס ויליד אורי חיים בן שלי	זש"ק, פרנסה טובה ובריאות אינתנה לאליהו ניצרי בן ימנה וגלית בת מסודי
--	---	--	---

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה
שמואל אימן בן אסתר זרי
משפ' שטרית
מאיר ישראל בן רחל ברכה-
ליאור יהושע סומך וב"ב
יהודה אריה בן רחל ברכה
רונן אברהם וב"ב
רחל ברכה בת פדילה דליה ארז מזרחי וב"ב
נעם יצחק בן רחל ברכה חי הפקות ואירועים
יוסף ליאור בן דליה אפרת הצלחה בכל העניינים
שלמה ודנה דוד וב"ב אריה ושרה לוי וב"ב
י.מ.י.ש כדורי אקבלי יוסף חיים בן נסכה שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר
תרצה בתיה בת ימנה נינט
עמית בת טובה
נתנאל בן ג'ינה
אסף בן סופיה
מיטל בת מלכה
טליה עדן אסתר בת שולמית יפית בת ג'ינה
שירי ימנה בת שולמית
אנאל חביבה בת שולמית
שושנה שירה בת סילביה

זרוע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי
אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי
סיון בת אסתר
נועה בת מזל טוב
דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניצרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים
מרדכי ניצרי בן פרחח- בריאות ואריכות ימים
מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה
סימי בת סוליקה
אורן בן אסתר
יהודית אסתר פראבל בת חיה- בריאות ואריכות ימים
נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה
תמר פורטונה בת מיסה אסתר בת סוליקה
מוריה בת רחל ברכה נחום בן כריה
יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה
יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה
מישא אסתר בת זוהרה שאלו בן סילביה
ענית בת רחל ברכה בנימין בן יקוט
רינת רחל בת עפרה יצחק בן פיניה
רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה
רונית בת סבריה קסנש בת דגטו
יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה
ר' אליעזר בן עטיה

10/02/2018		כ"ה שבט תשע"ח	
פרשת משפטים			
הפטרה: ויכרות יהוה-על מלכים ב, י"א			
ר"ת	יציאה	כניסה	י"ב
18:35	17:58	16:45	
18:31	17:55	17:02	ת"א
18:31	17:55	17:03	זריפה
18:34	17:58	17:05	ב"ש

ומה יהיה הדין אם עומדים לפנינו שני חמורים: מצד אחד, חמור שרובץ תחת

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות אינתנה לאליהו ניצרי בן ימנה וגלית בת מסודי

שואל ומשיב בהלכה – אסור והתר- חלק א'

ההלכות מוקדשות לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

כאשר אדם חתך בטעות בשר רותח בסכין חלבי או ההפך. מה דין הבשר והסכין?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי ר' אליהו חיים פנחסי, מתוך ספרו 'הכשרות למעשה':

תשובה:

החותך בשר רותח בסכין חלבי בן יומו [דהיינו שבמהלך 24 שעות האחרונות הוא חתך בסכין זה גבינה רותחת- לדוגמא: פיצה] אם יש שישים בחתיכת הבשר כנגד מקום הסכין שחתך, הבשר מותר באכילה. **מקורות:** שו"ע (יו"ד סימן צד ס"ז). וכאשר הבשר הרותח היה בכלי שני כתב הפרי חדש (שם ס"ק כג) להתיר, ודברי השו"ע מיידי דווקא בכלי ראשון. וכן העלה בשו"ת מקוה המים ח"ו (חיו"ד סימן ד) וכן נראה מדברי השו"ע יו"ד סימן קה ס"ב). אולם הרב פרי תואר (שם סק"ט) כתב שדברי השו"ע אפילו בכלי שני.

אך צריך לחתוך כדי קליפה ממקום שבו חתך הסכין בבשר. **מקורות:** ט"ז (שם ס"ק יג), חכמת אדם (כלל מז אות א). ועיין בש"ך (יו"ד סימן צו ס"ק כא) דשיעור קליפה הוא שיחתוך בעובי כזה, שיינטל כולו כאחד ולא בפירורים. וע"ע חכמת אדם (כלל מב ס"א). **והסכין חייב בהגעלה.** **מקורות:** הרמ"א (יו"ד סימן צד ס"ז), ש"ך (ס"ק לא), חכמת אדם (כלל מז ס"ב).

אולם כאשר אין שישים בבשר כנגד מקום הסכין שחתך, הבשר נאסר באכילה. **מקורות:** שו"ע (שם). וע"ע זבחי צדק (סימן צד ס"ק מג) דהוא הדין להיפך כשחתך גבינה רותחת בסכין, שחתך בו בשר רותח תוך מעת לעת. וכ"ה בכף החיים (ס"ק סה).

חתך בשר רותח בסכין חלבי שאינו בן יומו, הבשר מותר באכילה. וצריך לחתוך מהבשר כדי קליפה, והסכין חייב בהגעלה כאשר רוצים להשתמש בו לחלב. **מקורות:** שו"ע (יו"ד סימן צד ס"ז). **אולם, אם רוצים להשתמש בסכין לשאר דברים, כגון דגים וירקות שהם פרווה, מותר.** **מקורות:** רמ"א (שם). אולם בסכין בן יומו, שצריך הגעלה אין להשתמש בו לשאר דברים. עיין ש"ך (שם ס"ק לא), פרי חדש (ס"ק כז).

עֲכָבְרִים כְּעוֹנֵשׁ

סיפר ר' שמחה רז בספרו 'שבעים פנים לתורה' על הגאון הצדיק רבי אריה לוי זצ"ל, שכאשר אושפז בבית-הרפואה ניגש אליו אדם, שביקר את קרובו, וביקש ממנו לשוחח עמו ביחידות. סח לו אותו אדם: "אני מנהל עסק גדול בירושלים, שלאחרונה סובל קשות ממכת עכברושים. עכברים ועכברושים החלו מתרוצצים במחסן, עושים שמות בסחורתי ומכלים ממוני. הבאתי מדברים מקצועיים ללא הועיל. רק בימים אלה הזמנתי מומחה להדברה מחיפה, ואף הוא הרים ידיים. שמא תוכל אתה לי כיצד לנהוג?"

"הלואי והיה בידי להושיעך", אמר לו ר' אריה. "האמנם לא תוכל לסייע לי?" התחנן האיש. הרהר ר' אריה קמעא, ולפתע לחש דבר מה באוזנו של האיש. הייתה דממה, והאיש החל מחוויר והיה נרגש מאוד למשמע הדברים. לאחר שתיקה רועמת במשך דקה, קרא לפתע האיש: "אכן, צודק הנך, גנבתי...". אז החל אותו אדם להתוודות: "לפני זמן לא רב סר לחנותי 'חכם' ספרדי, שארנקו בצבץ מבעד לשולי גלימתו, וברגע של חולשה כייסתיו...". "המוכן אתה להחזיר את הכסף לבעליו?", שאלו ר' אריה. "הנני מוכן ומזומן, אולם, איני יודע שמו וכתובתו של אותו 'חכם', כי השמדתי את המסמכים, שהיו בארנק".

ייעצו ר' אריה: "פרסם מודעה בשלושה עיתונים, כי מצאת ארנק עם כסף, וכי הנך מוכן להחזירו לבעליו כנגד סימנים. והיה אם תוך שלושים יום לא יבוא אותו אדם אליך - חלק את הכסף לצדקה". כעבור מספר שבועות, קיבל ר' אריה גלויה, שבה כתב לו אותו סוחר, כי שעה לעצתו ועשה כמצוותו, וראה זה פלא העכברים והעכברושים נעלמו לפתע כלעומת שבאו.

אתה עושה אירוע שמחה באולם שמחות וברצונך להפוך אותו לכשרות "מהדרין- גלאט"?
צוות משגיחים תלמידי חכמים ידאגו לכך בכל אזור בארץ. ההשגחה החל מזמן הספקת הבשר ועד למנה האחרונה.
בפיקוחו של הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א (הנייד באישור ועדה רוחנית) 0526329144

אנו מבקשים, וממש מפילים תחינה מכם, קוראי העלון לסייע לנו בהחזקת העלון.
העלון ב"ה יוצא בכ-6,500 עותקים! אנו נמצאים בחובות מול בית-הדפוס וחייבים את עזרתכם.
עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים כך שהתרומה הולכת ישירות אך ורק לבית-הדפוס!

אנא סייעו בעדנו להחזקת העלון! העלון אינו מכיל פרסומות. זכות המצווה בעז"ה תעמוד לכם אלף המגן בבריאות, הצלחה, נחת מהילדים, שידוכים, זרע בר-קיימא, פרנסה בשפע וכל מיילי דמיטב ולהבדיל גם לעילוי נשמה. למעוניינים, נא לפנות לליאור 052-7652084.

כמו כן, ניתן לשלוח צ'ק, לפקודת 'דפוסית' בצרוף קרוס (בית-הדפוס בו אנו מדפיסים) ולשלוח לכתובת למצוינת למטה או להפקיד ישירות לחשבון- מס' בנק 10 (בנק לאומי). סניף מס' 678. חשבון מס' 02798958 (החשבון ע"ש ליאור עצמון- בהפקדה בבנק לאומי)

מנויים

לקבלת העלון חנם ב-email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון,
חזרה בתשובה וכו' - נא לפנות לליאור בטל" 052-7652084
קתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 9076926

לשאלות בהלכה

לשאלות נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל" 052-6329144

המקובל הרב נסים פרץ זצ"ל - נולד ב-ו' בתשרי ה'תש"ז (1946) בעיר דאטק במרוקו (ליד העיר מארקש). כשהיה בערך בן חמש קיבלו הוריו את האישור המיוחד לעלות לארץ. הם גרו במעברה בירוחם. יום אחד, נחטף רבינו עם עוד כמה מילדי המעברה על ידי הפדאיון הערבים ובחסידי שמים כוחות הביטחון הצליחו לשחררם. בעקבות זאת עברה המשפחה למעברה התימנית בגן יבנה. רבינו התחנך אצל ה'מורי' התימני עד שהגיעו משפחות נוספות מיוצאי מרוקו ונפתח ת"ת לעדת מרוקו. עד גיל 11 שנים למד בבית ספר אזורי, ואחר כך עבר לישיבה תורנית 'שערי שלום' במסמיה.

בהמשך עבר ללמוד בישיבת 'נחלת ראובן' בפתח תקווה (נספחת לישיבת 'לומז'ה'). בתחילה הצמידו לו אברך לעזור לו בלימוד. אולם תוך זמן קצר הפך לאחד מהעילויים בישיבה והפקידו בידיו קבוצת בחורים ע"מ שיקדם אותם בלימוד. בהמשך למד בישיבה גדולה 'אוצר התלמוד' ואף שימש כמגיד שיעור בישיבה.

באותם הזמנים, המגיד-שיעור ר' מיכאל ארליך (אביו של האדמו"ר מקוידניוב) הקים ישיבה לבחורים מכל רחבי הארץ כדי לחזקם בלימוד התורה. הוא ביקש מרבינו שיעזור למצוא בחורים לישיבה והרב בתקופת בין הזמנים היה מכתת רגליו מחיפה בצפון ועד באר-שבע בדרום. בהמשך התבקש לעזור לבחורים הללו ומדי יום ביומו בשעות הערב היה מגיע רבינו באוטובוסים ועוזר להם. בהמלצת הסטייפלר זצ"ל עבר לישיבת 'חברון' בירושלים.

לאחר חתונתו התחיל ללמוד קבלה אצל המקובל הגאון הרב מרדכי שרעבי זצ"ל והיה לתלמידו המובהק. בשנת ה'תש"מ (1980) התחיל לייסד את מוסדות 'בית אל' וישיבה קטנה 'מסילת ישרים רמ"ח לוצאטו', תלמוד תורה 'תורת ישעיהו', כולל אברכים ללימודים יום שלם בעיון, בהלכה, כולל ערב, כולל בעלי בתים, כולל גבוה להוראה וכולל חצות, בו שוקדים אברכים מובחרים תלמידי חכמים מובהקים על לימוד תורת הנסתר, מחצות הלילה עד הנץ החמה.

בנוסף הקים קרנות גמ"ח להלוות כספים לנזקקים, וארגון חסד המחלק מדי חודשיים מוצרי בשר לאברכים במחירים מסובסדים, עזרה במצרכים בתקופות החגים, חלוקת מכשירי כתיבה וילקוטים חינוך, שיעורי תורה בכל רחבי הארץ,

מפעל הנצחה קהילתי, שיעורי נשים, בית כנסת מפואר בבני ברק, ימי תפילה, נסיעות לקברי צדיקים, תיקוני שובבי"ם ועוד. בעל אהבת ישראל בלתי מצויה, אציל נפש ולבבי, איש חסד בעל מאור פנים וחיוך, ישר, ירא שמיים, צנוע וענוי שנהג בפרישות. שקדן עצום. בקיא בכל תחומי התורה ובפרט בדרך הסוד והקבלה. שימש כמוהל. קירב רבים לאביהם שבשמיים באהבה רבה. רבים פנו אליו ונושעו. בתקופה האחרונה לחייו סבל ייסורים מרים - אך קיבל הכל באהבה והצדיק עליו את הדין. נפטר ב-כ"ח שבט ה'תשע"ב (2012). חי כ-65 שנים. כ-20,000 איש ליוו אותו בדרכו האחרונה, והוא נטמן בבית העלמין בבני ברק.

אביו: ר' מימון (עסק בצורפנות). **אמו:** מרת סוליקה. **אשתו:** מרת רחל (בת החזן ר' רפאל אבוהב). **ילדיו:** 13 ילדים. ביניהם: ר' שלום, ר' משה חיים ור' אברהם ישראל (המשמשים כרבנים במוסדות שהקים). **חתניו:** ר' שמואל אביטן (מח"ס 'תרומת הדשן'), ר' אלישיב קוביוף (הקים ישיבה בעיר אלעד, בה לומדים בכל מחזור מעל 120 בחורים). **מרבתינו:** ר' מרדכי שרעבי (בקבלה- רבינו היה תלמידו המובהק), ר' צבי הוסטר, ר' שלמה לוי, ר' ראובן כץ (הרב הראשי לפתח-תקווה), ר' יוסף ברוכמן, ר' מיכאל ארליך.

כאשר מינה הרב מיכאל ארליך (אביו של האדמו"ר מקוידניוב) את רבינו כמגיד שיעור בישיבה, הבטיח לו סכום מסוים עבור כך. רבינו הסכים ונתן שיעורים בישיבה במשך יותר משנה. כל פעם היה מקבל צ'ק כפי שהובטח לו, אך לישיבה לא היה אפשרות לפרוע את הצ'קים וכך הצטברו אצל הרב חבילות צ'קים. לאחר זמן הרב בגדלות נפשו לקח את כל חבילת הצ'קים ואמר לעצמו: "במי אני נושה!?" במורי ורבי!". מיד לקח את כל הצ'קים וקרעם, והודיע לרב ארליך שהוא מוחל לו ואין צריך לשלם לו על כל אותה תקופה ארוכה בהם לימד.

"ום אחד אמא שלי חשה כאבים והרגישה גוש. היא עשתה צילום, ובצילום אמרו לה - זה לא נראה טוב, ושתלך לרופא עם הצילום. לקחתי ממנה פדיון לרב פרץ, ובאתי אליו, ואמרתי לו מה שאמרו בצילום. הוא הררה קצת, לקח את הפדיון ואמר: "לפעמים בצילום לא רואים טוב, אל תדאג, בעז"ה יהיה בסדר".

אחרי זה אמא שלי הלכה לרופא, ששלח אותה לצילום יותר מקיף ומקצועי, והתוצאות שם הראו: שהכל בסדר! וב"ה עברו כמה שנים והכל בסדר... אחרי שסיפרתי לבתו את הסיפור הזה, היא אמרה שזה פשוט לא ייאמן, כי היה עוד מקרה דומה של אדם עם גידול בראש, והרב בירך אותו שיבריא, והגידול נעלם אח"כ וכו' יש לציין שהרב בעצמו חלה במחלה הקשה הידועה". (כנראה הצדיק לקח על עצמו את חוליים של אחרים) - מפי ר' ר.ו.

בפתח-תקווה התגורר יהודי ר' שמואל שמו, שזכה ללמוד בצעירותו בראדן בישיבתו של ה'חפץ חיים' זצוק"ל זיע"א. קומה מתחתיו גר בחור בשם דוד, שלמד בישיבה קטנה באחת הישיבות בארץ, זה מכבר רצה דוד לגשת לר' שמואל ולשוחח עימו על ה'חפץ חיים', אך מחמת הבושה הדחיק את רצונו.

כאשר עלה דוד לישיבה גדולה חש עצמו גדול, ועם עזות דקדושה עלה קומה ונקש על דלתו של ר' שמואל. לאחר שהלה שמע את בקשתו, חשב מספר רגעים ואמר לו:

"ראה, אני הגעתי לראדן בשנתו האחרונה של ה'חפץ חיים', לישיבה כבר לא נשאוהו, והוא ישב ספון בביתו, אף אנשים כמעט ולא זכו להיכנס אליו, מפאת חולשתו, כשכל מאמץ היה קשה לו מאוד, כך שבעצם אין לי מה לספר לך על הצדיק".

אך לאחר מספר רגעים אמר: **"עתה נזכרתי במעשה מצמרר שראיתי וחוויתי, בידי הווה עובדא, ואת זה אספר לך"**. הם נכנסו פנימה, ור' שמואל החל בסיפורו.

כידוע עקב חולשתו של ה'חפץ חיים' ערכו בישיבה תורנויות בין כל הבחורים, וכל זוג בחורים קיבל יום ושעות, שבהם עליהם להתייצב בבית הצדיק לשרתו ולשמט.

יום אחד היתה התורנות שלי עם עוד בחור, וכמוכן, התייצבנו בבית ה'חפץ חיים', נכנסנו לחדרו בחרדת קודש, הצדיק ישב ליד השולחן ועיין בספר.

בעוד אנו עומדים לידו על מנת לשמשו נשמעו קולות של אנשים מחוץ לבית, זוג הגיע ממקום רחוק וביקש להיכנס דחוף אל ה'חפץ חיים'. הגבאים מטבע הדברים סירבו לתת להם להיכנס עקב חולשתו (היה זה זמן שכבר לא נתנו להיכנס אל הקודש).

אולם בני הזוג לא וויתרו, הם נלחמו וצעקו, ולבסוף פרצו בכוח פנימה לחדר בו ישב ה'חפץ חיים', כשאני וחברי עומדים משני צדיו לְשָׁרְתוֹ. האשה החזיקה בידה מעין חבילה, ורק אחרי שנכנסה הבחנתי, כי תינוק זהו קטן שישן.

היא התקרבה למיטה, שעמדה בחדר, הניחה עליו את התינוק ואמרה בעצב בקול חנוק: "אני לא צריכה אותו!". היא סיפרה כי התינוק הזה הוא ל"ע עיוור, חירש, ואילם והיא מוותרת על דבר שכזה, באותו רגע פרצו שני ההורים בבכי נורא וקורע לב.

מִרְן ה'חפץ חיים' הקשיב לכל דבריה, וברגע שפרצו בבכי נעצמו עיניו הקדושות של הצדיק, ונראה היה, כאילו נרדם, כעשר דקות (!) הייתה בחדר דממה. גם הגבאים נכנסו

פנימה ועמדו נפעמים נוכח מה שקורה בחדר. לפתע פתח ה'חפץ חיים' את עיניו ואמר: "כשהייתי בחור צעיר למדתי בישיבה שהעומד בראשה היה רב גאון וצדיק בשם ר' שלמה, הוא היה מאוד מסור לכל בחור ובחור, והכניס הרבה חשק ורצון לבחורים לעלות ולהתעלות בלימוד ובעבודת ה'.

לאחר ימים ושנים הסתלק לבית עולמו, ונשמתו עלתה לגנזי מרומים ועמדה לפני בית דין של מעלה, תורתו אותה השקה לעדרים, ומידותיו המיוחדות והנפלאות, שבהן ניחן, ושהחדיר בתלמידיו, הביאו את בית דין של מעלה לשלחו ישר לגן עדן כיאה לצדיקים ועושי רצונו יתברך.

והנה ברגע שהגיעה נשמתו לשערי גן עדן נעמד מלאך שחור קטן עם שקית קטנה בידו של כמה עבירות קלות שעבר ר' שלמה, וטען שלנשמה כה גדולה וקדושה מעכבות עבירות שכאלה את כניסתו לגן עדן עד אשר יתכפרו לו.

החזירו את דינו לביה"ד ולאחר דין ודברים קיבלו ביה"ד את טענות המקטרג ופסקו, שנשמתו תרד שוב לעולם הזה לתקופה מסוימת, ואז יתוקנו עוונותיו, ויזכה להיכנס לגן עדן.

אך כאן התנגד ר' שלמה, והוא זעק ובכה שאינו מוכן לשוב לעולם הזה כי עלול הוא לחטוא, ובמקום לכפר – אדרבה, עלול הוא להוסיף על עוונותיו. ועל כן איננו מוכן בשום אופן, שנשמתו תשוב ותרד מטה, שוב ישבו בית הדין ודנו בטענתו ואמרו, כי צודקת היא, ואז נעשתה פשרה, נשמתו תרד לעולם, וכדי שלא תחטא תרד לעולם עיוורת, חירשת, ואילמת...

כאן הפסיק ה'חפץ חיים' את סיפורו, ואז לתדהמת כולם התרומם במאמץ רב מכיסאו, כשאני וחברי תומכים בו, הוא צעד בצעדים איטיים לעבר התינוק, וכשהגיע מולו קרא בקול "ברוך הבא ר' שלמה..."

באותו רגע אירע הלא יאומן, האישה שפרצה בבכי קורע לב רצה אל התינוק אימצה אתו אל ליבה ובדמעות שזלגו מעיניה על התינוק אמרה בקולה החנוק: "אני אגדל אותך, ואשקיע בך את כל כוחותי עד נשמת האחרונה...". ושוב אימצה את התינוק אל ליבה והם עזבו את החדר.

כאשר נולד אותו תינוק בעל מומים רבים - עיוור, חירש ואילם - הוריו ראו בזה אסון וצרה נוראה.

בא ה'חפץ חיים' וגילה לפנייהם את פנימיות העניין, הקב"ה לא עושה בעולמו שום דבר סתם, אין מקרה בעולם, כל דבר שקורה בעולם הינו בהשגחה מופלאה עד הפסיק האחרון. ואז ההורים הבינו את אמיתות העניין. איזו נשמה קדושה נמצאת בתינוק זה!

<p>הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כותן ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזיה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה יפה בת רבקה ע"ה שרה בת מורברי רחל ע"ה אלון בן סעדה ז"ל</p>	<p>הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בן חסיה ז"ל רפאל בן אסתר ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל אורה בת נעימה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל גורג'יה בת נעימה ע"ה</p>	<p>הרב שבת בן תפאחה כדורי זצ"ל סעידה בת תופחה ע"ה אביבה בת איירן ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי יזי בן סעדה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה יעקב בן סלימה ז"ל ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה מישא אסתר בת זרה ע"ה אברהם בן דינה ז"ל</p>	<p>הרב יחיא בן יוסף ז"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל גאולה בת טובה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל מסעוד בן יקוט ז"ל דב בן יצחק ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה סלים בן פרחיה ז"ל יעקב בן אסתר ז"ל מאיר בן נעמי ז"ל דניאל רפאל בן חגית ז"ל יהודה בן סעידה ז"ל עפאת בת השמת ע"ה</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>
---	---	---	--	---